

Uppdaterad 30 aug 2007 01:09

Police på Globen, Stockholm

MUSIK

Artist: Police**Plats:** Globen, Stockholm

DET ÄR NOG DEN dyraste konsertsouvenir jag har sett. En skinnjacka med The Police-logga för 3.500 kronor. Klassisk i snittet, skulle kunna höra till en diskret polisutrustning. När jag går förbi samma försäljningsstånd en halvtimme senare är den nedplockad, slutsåld.

En märklig syn i en tid när musikpubliken har blivit allt mer ovillig att betala för den musik de lyssnar på. Men även om allt färre artister gör pengar på skivor, så är konsertmarknaden fortsatt lukrativ - i synnerhet för äldre band, som redan har vunnit en bred publik och nu kan ta ut grova biljettpreiser. Och till det ska alltså läggas konsertsouvenirerna, som aldrig är billiga och vars betydelse för ett rockbands totala inkomst inte ska underskattas.

FÖR ELVA ÅR SEN intervjuade jag Sting på ett skivbolagskontor i London, då var han mycket tydlig med att The Police aldrig skulle återförenas. Eftersom sådana övningar ändå bara handlar om pengar. Nu är bandet ändå samlat igen, vilket sannolikt har att göra med att Stings egen solokarriär inte är lika het som den en gång var, men efterfrågan på det gamla bandet har överträffat alla förväntningar.

När jag nu går omkring i Globen strax före den utsålda Europapremiären ser jag massor av människor som inte kan ha varit mer än småbarn när The Police splittrades för tjugotre år sen. Trots att det enbart handlar om gamla låtar, trots att bandet redan har bestämt att lägga ner igen i februari nästa år och inte spela in en enda ny låt innan dess.

ATT KALLA DET nostalgi är att göra det för enkelt för sig - även om man naturligtvis kan vara nostalgisk även inför en epok man inte själv har upplevt. Och när The Police kliver på scenen är det också omöjligt att låtsas att det är samma band som då.

Till exempel kan Sting inte sjunga som när han var tjugofem och hade en av rockhistoriens mest osannolika falsettröster. Inte heller ser sig bandet förhindrat att arrangera om låtar där de får lust, och ta ner en hit som "Don't stand so close to me" till något både blekt och en smula riktninglöst.

Men till största delen är det en strålande show de presenterar. På bara tre man och med ett minimum av scenisk utsmyckning. Inbegripna i ett samspel så intensivt att man aldrig får för sig att sakna någon ytterligare musiker i ekvationen. Var skulle en sådan få plats?

NÄR DE KOM FRAM kallades de för punk, strax efter var det deras egenartade reggae som ansågs definiera dem, sen blev de hitbandet med "Every breath you take" - som lät så romantiskt rosafluffig att man missade den psykopatiska underströmmen i texten.

På scen i övre medelåldern är det snarare musikantskapet som står i fokus. Stewart Copeland är en fenomenal rytmsektion på egen hand, både stabil och äventyrlig. Andy Summers är en sällsynt gitarrfantom, som ägnar nästan all tid åt att täcka upp i bakgrunden och bara vid enstaka tillfällen spelar snabbfingrade gitarrsolon. Och även om Stings röst rör sig i ett aningen lägre register numera så har han inte några problem att ta sig an denna säregna katalog av hitlåtar, trots att han sen länge tycks ha förlorat förmågan att skriva nytt med samma slagkraft.

Så kanske ska man vara glad att deras ambitioner inte sträcker sig längre än så här, till att ställa sig på scen och bara spela. Det räcker förvånansvärt långt.

Nils Hansson, nils.hansson@dn.se

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.